

Arrest

nr. 111 681 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat I. MOHAMMAD en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, en een soenniet te zijn van de etnie Arian, afkomstig uit Multan, waar u ook altijd gewoond hebt. In 2007 bent u afgestudeerd aan de Baha Udin Zakria universiteit te Multan, waar u politieke wetenschappen en Punjabi studeerde. Daarna werkte u op uw eigen land. In juni of juli 2010 sprak u voor het eerst met U., een meisje uit de buurt. U sprak zo in de volgende weken af en toe met haar en zo'n anderhalve maand later begon u een relatie met haar. U ontmoette haar in het park, ging eten in een hotel en bracht haar naar uw gronden, waar u ook seksuele betrekkingen met haar had. Ze had u wel verteld dat ze bang was omdat haar familie streng was, maar niet dat deze familie tot de extremistische organisatie "Sepah-e-Sahaba" behoorde. Eind oktober 2010 raakte U.'s familie op de hoogte van jullie relatie. De imam van de madrassa waar haar familie ging sprak een fatwa uit dat jullie beiden gedood moesten worden. U wist hiervan niet, maar u

kon haar al enkele dagen niet bereiken en omdat ze al verteld had dat haar familieleden het te weten gekomen waren, dacht u dat ze iets tegen u zouden doen en was u al vertrokken. Daarna kwam u te weten dat ze U. vermoord hadden. U verbleef 2,5 maand bij uw vriend in Multan en vertrok dan naar Lahore omdat u zag dat ze u ook aan het zoeken waren. U bent 10-15 dagen in Lahore gebleven bij uw zus en bent ondertussen 2-3 keer naar Multan gegaan om geld te halen bij uw vriend. Zelfs in Lahore zijn ze u komen zoeken. U bent officieel nergens van beschuldigd en hebt ook geen klacht neergelegd bij de politie. U vertrok in januari 2011 en reisde per vliegtuig naar een onbekend land, waarschijnlijk Engeland, verbleef er 20 dagen in een huis van de smokkelaar en reisde daarna per vrachtwagen naar België. U bent België binnengekomen op 23 maart 2011 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd.

U legt geen enkel document voor ter staving van uw asielsdossier.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers op de vraag of u al eens zelf een paspoort aangevraagd hebt, vóór het paspoort dat de smokkelaar voor u zou laten maken hebben in januari 2011, negatief (CGVS p. 3-4). U antwoordde tevens negatief op de vraag of u ooit een visum hebt aangevraagd om naar het buitenland te reizen (CGVS p. 4). Wanneer u een tweede keer gevraagd wordt naar een paspoort (vóór dit paspoort verkregen van de smokkelaar), antwoordt u dat 'dat dingen zijn die men vergeet. In Pakistan laat men zulke dingen maken en dan vergeten' (CGVS p. 6). Hoewel u zoals uit de bijgevoegde informatie blijkt reeds in 2007 een paspoort hebt laten maken en er dus al wat tijd is overgegaan, mag van iemand, die zoals u gestudeerd heeft, verwacht worden dat hij zoiets onthoudt. Immers, om een paspoort aan te vragen dient u formulieren in te vullen, foto's te laten maken, een bepaalde som te betalen ... Bovendien hebt u in februari 2010, toch al veel minder lang geleden, een visum aangevraagd. Dergelijke aanvraag gebeurt niet zonder reden en kan u dan ook niet zomaar vergeten. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Na confrontatie met de informatie van het UKBA, verklaart u enkel dat u reeds zei dat het kan zijn dat u een paspoort hebt aangevraagd maar dat u het zich niet herinnert (CGVS p. 10). U verklaart dat u stress hebt en daarom zaken vergeet. Dit is echter geen afdoende reden. U verklaart tevens dat u toch al had gezegd dat u 2-3 keer vingerafdrukken had laten maken maar dat u het zich niet herinnert. Deze 2-3 keer dat u vingerafdrukken liet nemen waren echter in het kader van het paspoort dat de smokkelaar volgens uw verklaringen in december 2010-januari 2011 heeft laten maken en hebben dus geen verband met dit paspoort uit 2007 of het visum van februari 2011, dat u op basis van het paspoort uit 2007 verkreeg (CGVS p. 3 en 10). U verklaart voorts dat men in Pakistan een document kan antedateren, wat ook geen steek houdt. Hier was niet enkel geen reden toe, maar mocht uw paspoort later zijn aangemaakt dan de officiële datum van 2007, dan is er nog minder reden dat u dit zou vergeten (CGVS p. 10). Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. I

In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwegen visumaanvraag kunnen er ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielsrelaas verder wordt ondermijnd. Immers, uw verklaringen bij DVZ

en het CGVS lopen uiteen. Bij DVZ verklaarde u dat u via Iran en Turkije naar Griekenland reisde. U zou er op 16-17 maart vertrokken zijn, via een onbekende route gereisd hebben en op 23 maart 2011 in België zijn aangekomen (zie Verklaring DVZ vraag 34-35). Bij het CGVS stelt u dat u met de maatschappij PIA (Pakistaanse luchtvaartmaatschappij) gevlogen hebt en dat u denkt dat u in een onbekend Europees land geland bent. U verklaart dat u van de omroepen in het vliegtuig niets gehoord heeft. U schat dat u in Engeland was omdat u vandaar uit in 3-4 uur of iets meer met de vrachtwagen gereisd hebt en dat er een zee was. Dit alles weet u door schattingen en door met de mensen te praten hier (CGVS p. 3). U verklaart deze tegenstrijdigheid (Griekenland – Engeland) doordat u initieel niet wist via welk land u gekomen was en dat u van andere jongens hoorde dat zij via Griekenland gekomen waren, en daarom hebt u hetzelfde gezegd (CGVS p. 4). Dat u niet wist welke documenten bij de reis zijn gebruikt, omdat de smokkelaar die bijhield, is niet aannemelijk omdat u bij controles uw eigen papieren moet laten zien. Dat de smokkelaar bij de controles zelf uw documenten toonde en verklaarde dat u niet kan spreken, is geen afdoende verklaring. Gezien u bovendien weet dat de smokkelaar voor u een paspoort heeft laten maken met uw echte naam, foto en vingerafdrukken, doet dit toch vermoeden dat u deze zou gebruikt hebben bij uw reis. Er was dan ook geen enkele reden om de papieren door de smokkelaar te moeten laten zien, te liegen dat u niet kan spreken, en zo de aandacht van de grenscontrole nog meer op u te vestigen (CGVS p. 3, 4 en 6). Dit alles, gecombineerd met de objectieve informatie waaruit blijkt dat u een eigen paspoort en visum voor het verenigd Koninkrijk hebt verkregen doet vermoeden dat u over uw werkelijke reisweg en reisdata niet de waarheid vertelt en dat u een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk voor de Belgische asielinstanties achterhoudt.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u niet overtuigend over de reden van uw vertrek kan vertellen. U zou een seksuele relatie van enkele maanden gehad hebben met een meisje uit een streng-religieuze familie, en die zou haar, nadat ze dit te weten zijn gekomen, vermoord hebben en ook u willen vermoorden. Vooreerst kan u niet aannemelijk maken dat u een relatie had. Wanneer u gevraagd wordt om uw vriendin, of de relatie met haar te beschrijven, blijven uw antwoorden heel vaag en algemeen (CGVS p. 7). U geeft haar naam en weet waar ze studeerde, maar meer dan zeggen dat ze “een normaal meisje was” en “dat u haar goed vond” doet u niet (CGVS p. 7). Nochtans was u verliefd op haar en van plan om met haar te trouwen, zo beweerde u, zodat u toch wat meer over haar zou moeten kunnen vertellen. U beschrijft de eerste ontmoeting en dat jullie nadien een paar keer met elkaar praatten maar kan niet uitleggen hoe jullie ertoe kwamen om verder te gaan in de relatie, waarbij uiteindelijk ook fysiek contact plaatsvond. In de context van Pakistan, waar voorhuwelijkse seks verboden is, is het trouwens sowieso niet aannemelijk dat u dergelijke seksuele relatie zou beginnen. Jullie waren trouwens beiden al oud genoeg om te trouwen, dus was het veiliger geweest om haar gewoon ten huwelijk te vragen. Gezien het meisje met haar familie in uw buurt woonde is het verder niet aannemelijk dat u niet zou geweten hebben dat haar familie tot “Sipah-e-Sahaba” behoorde (CGVS p. 6 en 8). U zou toch minstens hebben moeten weten dat het een strenge religieuze familie was en dat het dus gevaarlijk was om met U. een relatie te beginnen. Dat dit meisje, ondanks het feit dat ze bang was (CGVS p. 8), en dan nog na u slechts anderhalve maand te kennen, met dergelijke relatie zou instemmen, is evenmin aannemelijk.

Bovendien zijn er in uw verklaringen tegenstrijdigheden. Zo stelt u dat u haar de eerste keer naar uw gronden bracht (waar u seksuele betrekkingen had) anderhalve maand of twee maanden na de eerste ontmoeting (CGVS p. 8). U stelt echter ook dat u probeerde om haar niet meer in het openbaar te ontmoeten en daarom besliste om haar naar uw gronden te brengen (CGVS p. 9). Anderzijds hebt u haar ook nog enkele keren in het park en in het hotel ontmoet, wat zeker ook nog na de eerste ontmoeting bij de gronden moet gebeurd zijn. U verklaart immers dat u 1,5 maand na de eerste ontmoeting en dan nog eens een paar weken later naar het hotel ging om samen te eten, en dat in totaal drie à vier keer. De ontmoetingen in het park en in het hotel, nadat ze al gezegd had dat ze bang was voor haar familie, tonen trouwens niet echt aan dat jullie bang waren om gezien te worden in het openbaar (CGVS p. 8-9). Dat u dan nog, na 2,5 maand bij uw vriend in Multan te zijn ondergedoken, in de 10-15 dagen dat u in Lahore woonde nog 2-3 keer naar Multan moest teruggaan om geld te halen bij uw vriend ondanks dat u wist dat haar familie naar u op zoek was, getuigt evenmin van een grote vrees (CGVS p. 10).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U legde geen documenten voor die de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Ook uw Pakistaanse identiteitskaart legt u nog steeds niet voor. Nochtans verklaarde u in uw eerste gehoor op DVZ dat uw identiteitskaart zich in Pakistan bevindt (zie Verklaring DVZ vraag 21). Op het CGVS beweerde u ook dat dit document zich in Pakistan bevindt, maar dat uw moeder het niet

heeft, om daarna plots te beweren dat u uw identiteitskaart aan de smokkelaar hebt gegeven, iets wat u ervoor nooit vermeldde (CGVS p. 5-6). Deze wijzigende verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer*

pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de vluchtelingenstatus. De argumentatie van de verzoekende partij bevat geen enkele (concrete) repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Wat de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreft stelt de verzoekende partij dat omwille van de povere veiligheidstoestand in de provincie Punjab de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden. Zij verwijst hiervoor naar een aantal internetartikels inzake de veiligheidssituatie in Pakistan en Punjab ("*Pakistan Country Specific Information*", www.travel.state.gov/travel/cis_pa_tw/cis/cis_992.html en Human Rights Watch: "*World report: Pakistan*, 2013", www.hrw.org/world-report/2013/country-chapters/pakistan).

De verzoekende partij verwijst naar de algemene situatie in Pakistan en naar algemene mensenrechten rapporten. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De bestreden beslissing stelde terecht vast dat verzoeker niet uit een deel van Pakistan afkomstig is dat geteisterd wordt door een open strijd tussen de regering en extremistische elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in de Provincie Punjab sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de vaststellingen van de bestreden beslissing op geen enkele wijze tracht te weerleggen en er geen elementen in het dossier aanwezig zijn die voornoemde vaststellingen tegenspreken, kan er geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS